

34. Ota A. Tense and Aspect of Present-Day American English. — Tokyo, 1969. — 178 p.
 35. Palmer F.R. A Linguistic Study of the English Verb. — London: Longmans, 1965. — 199 p.
 36. Uldall H.J. Notes on the English Tenses // English Language Teaching. — Vol. II. — 1948. — P. 122-153.
 37. Britt K. Hotel Jacarandas. — Bungay: The Chaucer Press, 1980. — 192 p.
 38. Galsworthy J.A. Modern Comedy. Book 2: The Silver Spoon. — Moscow: Progress Publishers, 1976. — 280 p.
 39. Kipling R. The Light that Failed. — Moscow: Progress Publishers, 1975. — 286 p.
 40. Lee H. To kill a Mocking Bird. — Kiev: Dnipro Publishers, 1977. — 344 p.
 41. Lovelace M. The Cowboy and the Cossack. — New York: Silhouette Books, 1995. — 256 p.
 42. Perrault E.G. The Twelfth Mile // Reader's Digest Condensed Books. — Canada: Published by The Reader's Digest Association LTD, 1980. — P. 7-137.
 43. Vonnegut K. God Blessed You, Mr. Rosewater. — New York: Published by Dell Publishing Co., Inc., 1973. — 192 p.

Tetyana Pyatnychka. The Present Tense in the Temporal System of the English Language. In the presented paper an attempt is made to find out the status of the present tense category in the temporal system of the English language. Various ideas, hypothesis, conceptions concerning this problem are investigated here and according to their main principles are systematized by the author into three general groups. The peculiarities, specific features of the notion of "present" are considered too. The article also deals with the problem of choosing the correct term for the identification of the starting point of speech.

Галина Салаган

Категорія пасиву у сучасній німецькій мові

У мовознавчих дослідженнях велика увага приділяється категорії пасиву. Традиційно-формальне тлумачення пасиву, яке виходить з морфологічної конструкції *werden + Part. II*, не здатне пояснити багатьох тенденцій, пов'язаних із розширенням формальних рамок пасиву і зарахуванням до числа пасивних цілого ряду мовних конструкцій.

Численні теорії, що базуються на ширшому розумінні пасиву, не виявляють одностайності у вивченні цієї проблеми. Визнання здобула концепція діатез, розроблена на основі типологічних досліджень петербурзьких учених [10; 11; 12; 13]. Основою цієї концепції є співвідношення одиниць синтаксичного і семантичного рівнів. Порушення відповідності синтаксичного підмета й агенса, згідно цієї концепції, становить спільну ознаку всіх пасивних конструкцій.

“У пасивних конструкціях ... суб'єкт не займає позиції підмета. У цьому випадку суб'єкт може або займати позицію якого-небудь іншого члена речення і тим самим позначатися лексично, або не займати позиції іншого члена речення і, таким чином, не позначатися у конструкції спеціальним членом речення” [13, 15].

Таке трактування пасиву є частково справедливим, однак, керуючись положенням про співпадання логіко-семантичного суб'єкта і синтаксичного підмета, неможливо визначити, до якого стану належать такі речення: *Das Kind ist wach. Das Buch liegt auf dem Tisch.*

Досліджуючи пасив у німецькій мові, ми використовуємо теоретичну концепцію функціонально-семантичного поля Бондарка [1; 2; 3], згідно з якою домінантою або ядром поля виступає морфологічна категорія. Пасив, як функціонально-семантична категорія, формується морфологічними, лексичними, синтаксичними і словотвірними засобами (ядром виступає морфологічна конструкція *werden + Part. II*), які об'єднані спільним інваріантним значенням. Для визначення такого значення звернемося до опозиційного протиставлення активу і пасиву, за двома ознаками: локалізація джерела дії поза синтаксичним підметом і афективність підмета [15; 17]. У протиставленні за першою ознакою актив і пасив утворюють еквіполентну опозицію, за другою — привативну. Пасив є маркованим членом опозиції, на відміну від активу, характеризується за двома ознаками. Актив характеризується лише за локалізацією джерела дії поза синтаксичним підметом. Граматичну категорію пасиву характеризують дві згадані вище інваріантні ознаки. Проте активу як нормі притаманні значно ширші можливості.

Речення: *Es regnet. Er hat ein Buch.* не характеризуються локалізацією джерела дії в синтаксичному підметі, але належать до числа активних. Виходячи з твердження про маркованість пасиву, ми вважаємо актив не пасивом. У зв'язку з цим багатьма мовознавцями критично оцінюються терміни “*Tätigkeitsform*” і “*Leideform*” [23, 12; 24, 2; 26, 4-5]. На думку Гельбіга, актив не завжди є формою діяльності, а пасив — формою страждання (*des Leidens*): *Er wohnt in Berlin. Er bekommt einen Brief. Er wird beschenkt / gelobt.*

Систематизація компонентів поля пасивності можлива за різними принципами: Г.В. Озеров [9] групує їх відповідно до додаткового семантичного навантаження, Е.В. Гулига, Е.І. Шендельс [6] визначають структуру мікрополя згідно суб'єктно-об'єктних зв'язків. Ми зосереджуємо увагу на рівень граматикизації конструкцій із пасивним значенням (принцип систематизації за Гельбігом Г. [22]).

Повною граматикизацією характеризується, звичайно, конструкція *werden + Part. II*. Із десемантизацією *werden* у поєднанні із дієприкметником II пасив утвердився як одиниця морфологічного рівня. Основу парадигми пасиву становлять дво- і тричленні конструкції із *werden*. Суперечливим є питання одночленного або безособового пасиву. Ця конструкція утворюється як від перехідних, так і від неперехідних дієслів. У цьому випадку важливим є обмеження лексичного характеру. Лише дієслова, які виражають діяльність людини, можуть утворити безособовий пасив. Цей факт підтверджує імпліцитну присутність агенса, який внаслідок трансформації виражається невизначено-особовим займенником *man*: *Es wird getanzt.* → *Man tanzt.* Речення — *Es wird gebellt.* і *Es wird gemeckert.* — граматично некоректні.

Відповідно до цього безособовий пасив характеризується однією інваріантною ознакою — локалізацією джерела дії поза синтаксичним підметом. Щодо другої інваріантної ознаки — афікованості підмета — то вона присутня не завжди.

Наприклад, ця безособова пасивна конструкція від неперехідного дієслова імплікує лише агенса: *Es wird geschlafen.* Конструкція від перехідного дієслова імплікує і агенса, і пацієнта: *Es wird gelesen. Man liest etwas.* Відповідно, пасивними за значеннями можна вважати лише безособові конструкції від перехідних дієслів. Конструкції типу *es wird geschlafen* від неперехідних дієслів є пасивними лише за формою, але активними за значенням. Вони є граматичним омонімом пасиву. Однак, не всі перехідні дієслова відповідної лексичної групи можуть утворити безособовий пасив. Якщо прямий додаток є обов'язковим актантом перехідного дієслова в активному реченні, то безособова конструкція від цього дієслова буде граматично некоректною. **Es wird gesagt. Es wird gesagt, daß...*

Неперехідні дієслова з обов'язковим непрямим додатком в активному реченні утворюють інші пасивні конструкції: (1) *Dem Lehrer wird gratuliert.* У цьому випадку мова йде про безсуб'єктні пасивні речення. На початку речення може вживатись безособове *es*: *Es wird dem Lehrer gratuliert.*

Якщо, згідно теорії діатез, розрізняти синтаксичний і семантичний рівні речення, то відмінки — конституенти поверхневого рівня — містять інформацію про семантичну роль певного аргумента (агенса, пацієнта, реципієнта і т.д.). У реченні (1) дія скеровується на пацієнта, який відповідно до керування дієслова виражається давальним відмінком на синтаксичному рівні. Справедливим є зауваження Г. Гельбіга [23, 21], що пасивні конструкції (1) можливі лише від дієслів, при яких виступає агенса, “*tätiger Urheber der Handlung*”: **dem Lehrer wird geähmelt* — така конструкція є неправильною.

Найближчою до морфологічної форми пасиву за рівнем граматикизації є конструкція *sein + Part. II*, або так званий *Zustandspassiv* (*sein* зберігає тут лексичне значення і виконує копулятивну функцію). У зв'язку із неоднозначністю трактування цієї конструкції виникають запитання, чи *sein + Part. II*: 1) пасивна конструкція / *Zustandspassiv*; 2) редукована форма *Perfekt Vorgangspassiv*; 3) номінальний присудок; 4) окремий, третій стан дієслова, статив.

Першим, хто виділив *sein + Part. II* в окремий стан дієслова, поряд з активом і пасивом, був Глінц [19, 381]. М.М. Гухман [7, 45] та С.П. Букавін [5, 15] говорять про трихотомічну систему станових протиставлень в німецькій мові, яка ґрунтується на протиставленні процесуальності активу і пасиву, статичності стативу.

Виходячи з інваріантних ознак пасиву, частина конструкцій *sein + Part. II* є пасивною за значенням. Ми зараховуємо їх до пасиву, виділяючи додаткову семантику: результативність і

дуративність (стан — звідси *Zustandspassiv*). На відміну від *Vorgangspassiv*, *Zustandspassiv*, акцентує більше увагу на трансформовану ознаку синтаксичного підмета, на його стан. Наприклад: *Das Fenster wird geöffnet. / Das Fenster ist geöffnet (ist offen)*.

Агенс дуже рідко виражається експліцитно, а в окремих випадках взагалі не може виражатись: *Das Feld ist ungepflügt. (von Bauern)*. Однак пасивна семантика притаманна не всім конструкціям *sein + Part. II*. Залежно від рівня ад'єктивації дієприкметника, номінальний присудок: слід відмежовувати від *Zustandspassiv* *Er ist gebildet, gelernt, verdient, geschieden, belesen*. Балансування дієприкметника між прикметником і дієсловом в окремих випадках відображається контекстуально: *Der Vortrag ist ausgezeichnet. / Der Vortrag ist vom Lehrer ausgezeichnet*. Певна дистрибуція в останньому прикладі надає всій конструкції пасивного значення. Між *Zustandspassiv* і *Vorgangspassiv* немає прямої відповідності. Не всі перехідні дієслова, що утворюють *Vorgangspassiv*, здатні утворити *Zustandspassiv*, лише трансформативні.

У цьому, на думку І. Раппа [25, 4], і криється важливий аргумент проти того, щоб вважати *Zustandspassiv* редукованою формою від Perfekt *Vorgangspassiv*, і він наводить приклади, в яких можливою є лише одна форма — *Vorgangspassiv*: *Das Mädchen wird geküßt. / *Das Mädchen ist geküßt. Die Katze wird gestreichelt. / *Die Katze ist gestreichelt*. Ще одним аргументом на користь такого висновку І. Рапп [25, 2] є можливість заперечення при *Zustandspassiv* за допомогою префікса *un-*. При *Vorgangspassiv* заперечення виражається тільки за допомогою *nicht*: *Die Suppe ist ungewürzt. Die Suppe ist nicht gewürzt worden*.

Менш граматикалізованими є пасивні конструкції з: *bleiben, bekommen (erhalten, kriegen), haben, gehören + Part. II, lassen sich + Inf*. Вони характеризуються більшим умістом лексичного значення відмінюваного дієслова. Синонімічною за значенням до *Zustandspassiv* є конструкція *bleiben + Part. II*. Відмінність полягає в тому, що завдяки лексичному значенню *bleiben* вся конструкція отримує додаткове акціональне значення дуративності (тривалий стан, у якому перебуває синтаксичний підмет). У порівнянні із *Zustandspassiv* значення результативності послаблюється. Відповідно, можливість утворення *bleiben-Passiv* більш обмежена, ніж *sein-Passiv*. Г. Гельбіг виділяє реверсивність як визначальну ознаку дієслів, що утворюють *bleiben-Passiv* [22, 218].

Наприклад: *Der Kuchen ist gebacken. *Der Kuchen bleibt gebacken*.

У граматиці Цифонум допускається і неконверсивні форми з *bleiben* [20, 1850]: *Doch er blieb verschwunden*.

В основі *bekommen-Passiv*, або “непрямого пасиву” (“реціпієнтного пасиву”), лежить трансформація непрямого додатка у синтаксичний підмет: *Das Mädchen bekommt die Blumen vom Jungen überreicht. Der Junge überreicht dem Mädchen die Blumen*. Можливість такої трансформації демонструє значне збереження лексичного значення *bekommen*: *Das Mädchen bekommt vom Jungen die Blumen überreicht. Das Mädchen bekommt die Blumen. Der Junge überreicht die Blumen dem Mädchen*.

Таким чином, *bekommen-Passiv* утворюють не лише дієслова, близькі за значенням до *bekommen (schicken, übergeben, aushändigen, ausleihen, besorgen, zuschicken, spendieren, überreichen u.a.)*. Це й поєднання *bekommen* з дієсловами протилежного значення свідчить про посилення процесу граматикалізації такої конструкції. У розмовній мові *erhalten / kriegen-Passiv* виступають синонімами до конструкції з *bekommen*. *Haben-Passiv* лише у деяких випадках може замінити *bekommen-Passiv*:

Er bekommt die Hand bandagiert.

Er hat die Hand bandagiert.

Ця конструкція будується за подібною схемою: додаток у давальному відмінку активного речення стає підметом пасивного. Відмінність полягає у вираженні результативності і стану. Вживання *haben-Passiv* досить обмежене. Функціональні особливості його вживання поки що недостатньо досліджені. Модальною семантикою — можливості або необхідності — характеризуються такі конструкції із пасивним значенням:

(1) *Der Brief gehört übersetzt.*

(2) *Der Brief läßt sich übersetzen.*

(3) *Der Brief übersetzt sich leicht.*

(4) *Der Brief ist zu übersetzen.*

Конструкції (3) і (4) належать до синтаксичних. Особливістю рефлексивної конструкції (3) є обов'язкова присутність прислівника, який оцінює можливість виконання дії: *leicht, schwer, schnell usw.*

До лексичних засобів вираження пасивного значення належать дієслівні фразеологічні звороти (FVG). Часткова десемантизація функціональних дієслів *erfahren, finden, erhalten, erheben, gelangen, genießen usw.*, сприяє семантико-синтаксичній цілісності конструкції. Виділення FVG із пасивним значенням здійснюється шляхом трансформації: *Unterstützung finden — unterstützt werden, Bereicherung erfahren — bereichert werden, Aufführung erleben — aufgeführt werden, Auftrag bekommen — beauftragt werden.*

Таким чином, структуру поля пасивності за принципом десемантизації або граматикизації лексичних одиниць можна зобразити так:

Синтаксичний рівень: рефлексивна конструкція, *sein zu + Inf.*

Морфологічний рівень: *werden + Part. II; sein + Part. II; bekommen + Part. II; bleiben, haben, gehören + Part. II, lassen sich + Inf.*

Лексичний рівень: FVG

Відмежування мовних рівнів є умовним і визначається у запропонованій схемі лише мірою збереження лексичного значення компонентів конструкції. Пасивне значення переважної більшості конструкцій є результатом взаємодії лексичної та граматичної семантики її компонентів. Ці конструкції знаходяться на стику морфології і лексики. Чим нижчий ступінь граматикизації конструкції, тим більш обмеженим є її вживання.

Окремим утворенням серед різнорівневих конститuentів поля пасивності є так звані "словотвірний сателіт" [4]. Він формується під впливом морфологічних, синтаксичних і лексичних значень. Саме морфо-синтаксичні значення утворюють своєрідну словотвірну матрицю, яка внаслідок семантичного відбору наповнюється відповідним лексичним значенням. Основою експліцитної деривації прикметників із пасивним значенням (сюди належать прикметникові утворення на *-bar, -lich, -abel, -ibel, -sam, -fähig, -wert, -würdig*) є модально-пасивна синтаксична конструкція типу *X kann gelesen werden — X ist lesbar.*

Поле пасивності взаємодіє з полями акціональності і модальності. За акціональною характеристикою пасивні конструкції групуються:

Процесуальність	Процесуальна дуративність	Статична результативність	Статична дуративність
Werden + Part. II	рефлексивна конструкція	sein + Part. II	bleiben + Part. II
Bekommen + Part. II		haben + Part. II	

Наявність сем інгресивності, дуративності, результативності у FVG залежить від їх лексичного складу, що не входить у рамки цього дослідження.

Модальні семи можливості і необхідності об'єднують такі конструкції: *gehören + Part. II; lassen sich + Part. II; ist zu + Inf.*; прикметникові деривати.

Функціонально-семантичний аналіз пасиву передбачає визначення його функціональних особливостей. Основна функція пасиву полягає у виділенні логіко-семантичного об'єкта і зосередженні уваги на його трансформованій ознаці. Іншими функціями є:

- 1) можливість уникнути експліцитного вираження агенса. Це в значній мірі впливає на стилістичне використання пасивних конструкцій (наприклад, в науково-технічній літературі),
- 2) комунікативне членування речення (при експліцитній відсутності агенса рематизується присудок; якщо агент виражений на синтаксичному рівні, то він входить до реми речення),
- 3) можливість тематизувати або дєтематизувати синтаксичний підмет пасивного речення,
- 4) пасив розширює можливості структурної організації тексту.

Таким чином, пасив — це комплексна категорія, яка характеризується морфологічними, синтаксичними, семантико-синтаксичними і лексичними ознаками. Визначення пасиву повинно виходити з асиметрії актив — пасив (пасив — це маркований елемент опозиції, але не протилежна активу категорія). При ідентичності денотативного значення пасив визначається

відмінним, а не протилежним сигніфікативним значенням. У функціонально-семантичне поле пасивності входять різнорівневі засоби вираження, в тому числі словотвірні, на основі спільного інваріантного значення. Як кожна функціонально-семантична категорія, пасив має план вираження і план змісту. Характеристику пасиву доповнює розгляд його функціональних особливостей.

Література

1. Бондарко А.В. Функциональная грамматика. — Л., 1984.
2. Бондарко А.В., Гулыгина Г.В. Теория функциональной грамматики. Персональность. Залоговость. — Санкт-Петербург, 1991.
3. Бондарко А.В. Теория грамматического значения и аспектологические исследования. — Л., 1984.
4. Билинский М.Е. Парадигматика и синтагматика глагольно-словообразовательных блоков залога в английском языке: Автореф. дисс. ... канд. филол. наук. — Львов, 1987.
5. Букавин С.П. Проблема статива в современном немецком языке: Автореф. дисс. ... канд. филол. наук. — Львов, 1968.
6. Гулыга Е.В., Шендельс Е.И. Грамматико-лексические поля в современном немецком языке. — М., 1969.
7. Гухман М.М. Развитие залоговых противопоставлений в германских языках. — М., 1964.
8. Москальская О.И. Грамматика текста. — М., 1981.
9. Озеров Г.В. Поле пассивности в современном немецком языке: Автореф. дисс. ... канд. филол. наук. — М., 1973.
10. Сильницкий Т.Т. Глагольная валентность и залог // Типология пассивных конструкций. Диатезы и залогов / Академия наук СССР, Ин-т языкознания. — Ленинград, 1974.
11. Сильницкий Т.Т. Залог и валентность // Категория залога. Материалы конференции / Академия наук СССР, Ин-т языкознания. — Ленинград, 1970.
12. Холодович А.А. Залог // Категория залога: Материалы конференции / Академия наук СССР, Ин-т языкознания. — Ленинград, 1970.
13. Храковский А.А. Пассивные конструкции // Типология пассивных конструкций. Диатезы и залогов / Академия наук СССР. Ин-т языкознания. — Ленинград, 1974.
14. Храковский В.С. Конструкции пассивного залога // Категория залога: Материалы конференции / Академия наук СССР, Ин-т языкознания. — Ленинград, 1970.
15. Штелинг Д.А. Парадигматика и синтагматика категории залога // Иностранный язык в школе. — 1976. — № 4.
16. Шубык С.А. Категория залога и поле залоговости в немецком языке. — Л., 1989.
17. Яхонтов С.Е. Формальное определение залога // Типология пассивных конструкций. Диатезы и залогов / Академия наук СССР, Ин-т языкознания. — Ленинград, 1974.
18. Admoni W. Der deutsche Sprachbau. — М.: Просвещение, 1986.
19. Glinz H. Die innere Form des Deutschen. — Berlin, München, 1961.
20. Grammatik der deutschen Sprache von Gisela Zifonum, Ludger Hoffmann, Bruno Stecker. Band 3. Walter de Gruyter. — Berlin, New York, 1997.
21. Helbig G. Das Problem der Genera des Verbs in der deutschen Gegenwartssprache // Deutsch als Fremdsprache. — 1968. — № 3.
22. Helbig G. Das Passiv — und kein Ende // Deutsch als Fremdsprache. — 1989. — № 4.
23. Helbig G. Das Vorgangspassiv. — Leipzig, 1983.
24. Pape-Müller S. Textfunktion des Passivs. Untersuchungen zur Verwendung von grammatisch-lexikalischen Passivformen. — Max Niemeyer Verlag Tübingen, 1980.
25. Rapp I. Partizipien und semantische Struktur. Zu passivischen Konstruktionen mit dem 3. Status. Tübingen, Stauffenburgverlag. Studien zur deutschen Grammatik. — 1997. — № 54.
26. Rösch O. Untersuchungen zu passivwertigen Funktionsverbgefügen im Deutschen der Gegenwart. Ein Beitrag zur funktionalen Valenzgrammatik. — Helmut Buske Verlag Hamburg, 1994.
27. Sommerfeldt K.E. / Starke G. Grammatisch-semantische Felder der deutschen Sprache der Gegenwart, 1984.
28. Sütterlin L. Die deutsche Sprache der Gegenwart. — Leipzig, 1923.

Halyna Salahan. The Passive Voice in the Modern German Language. The present article considers the problem of voice, specifically the passive voice in the modern German language. The language means of the morphological, lexical, syntactical and word-building levels are researched.

This language means are consolidated by the general semantic sense into the functional-semantic field of passivity. It is proposed to classify them according to the level of grammaticalisation, to the modal and actional characteristics.

Ірина Салюк

Іменникові біноми в системі англійських парних словосполучень

У системі парних словосполучень англійської мови, утворених з двох елементів, як правило, граматично рівноправних слів однієї і тієї ж частини мови і поєднаних сурядним сполучником, за своєю кількістю найбільше виділяються іменникові парні словосполучення (біноми), що і є об'єктом нашого дослідження. Матеріалом для вивчення обрали 750 варіантів англійських іменникових парних словосполучень, отриманих шляхом суцільної вибірки з Англо-українського словника парних словосполучень Л. Медведєвої та В. Дайнеко.

Основною метою дослідження є виявлення лексико-граматичних, семантичних і функціональних особливостей іменникових біномів сучасної англійської мови, зокрема вирішення таких завдань:

- визначити типи іменникових парних словосполучень на основі лексико-граматичних особливостей компонентів, які їх утворюють;
- виявити групи іменникових біномів з погляду лексико-фразеологічних особливостей їх семантики;
- дослідити основні семантичні зв'язки, що лежать в основі поєднання лексичних одиниць в іменникові парні словосполучення;
- виявити функціональні особливості іменникових біномів.

За класифікацією словосполучень Г. Почепцова [3, 65] іменникові парні словосполучення належать до групи індепендентних без'ядерних словосполучень і на відміну від депендентних без'ядерних словосполучень характеризуються можливістю бути ідентифікованими без додаткового контексту, тобто без фону. Наприклад: *ladies and gentlemen*. Іменникові парні словосполучення належать до індепендентної однокласної групи, що включає тільки сурядні утворення сполучникового типу: *Tom and Mary, anger and frustration*.

Іменниковими прийнято вважати біноми, що функціонально співвідносяться з іменником, тобто стержневими компонентами яких є іменники. До них належать такі типи біномів, які характеризуються сурядним зв'язком між компонентами, структурно позначимо їх N + and + N біноми (*airs and graces, milk and water, bubble and squeak*), і типи біномів, у яких компоненти поєднані за допомогою прийменника, N + prep + N (*drop by drop, face to face, time after time*). У межах N + and + N бінома за характером зв'язку компонентів виділяються словосполучення з простими (*day and night*) та переривистими сполучниками (*neither hay nor grass, from time to time*). З'єднуючи компоненти бінома, сполучник вказує на вичерпність цього переліку. Переважна більшість біномів — завершені сурядні ряди. У випадках поширених сполучень слів сполучник звичайно вживається перед останнім компонентом: *every Tom, Dick and Harry*. Деякі іменникові словосполучення утворюються за допомогою асиндетичного зв'язку без сполучника: *day in, day out*. Окрім цього, іменникові біноми допускають і зміну сполучників, які виражають тотожні відносини (пор.: *fair face and foul heart i fair face but foul heart*). Для сполучників, які входять до складу біномів, характерна наявність експліцитного вираження, оскільки у групах більшого складу сполучник використовується лише один раз у кінці групи для поєднання останнього елемента з передостанньою одиницею. Наприклад:

Біноми	Сполучення за кількістю більше двох елементів
Boys and girls	women, children, dogs, lizards, and girls

Кількість компонентів в іменникових парних словосполученнях може бути різною, навіть якщо вважати їхніми компонентами лише повнозначні слова. Зокрема, іменникові біноми бувають двокомпонентними: *part and parcel, bread and butter* та ін. Але вони можуть бути і трикомпонентними. Це збільшення кількості компонентів відбувається шляхом додавання однорідного повнозначного компонента: *bell, book and candle, Tom, Dick and Harry* та ін.